

Što je ova dilema veća u čoveku, što je dnevni događaji više truju, raste sve više i osećanje ugroženosti. Beogradski čovek vraća se u nedoumici na samog sebe i u pravom podživotu svom, koji ne izlazi na površinu do u čudnim ćutanjima ili u samozaboravnom osmehu, misli svoje misli pobune na sudbu u mučnom monologu koji je srodan njegovim najtežim ratnim dilemama: "Srbija postoji. Ona nije znak, simbol, nije vezana za postojanje kroz ugovore, formu, fermane, nagodbe. Ona se slobodno predala Jugoslaviji, ali ona je narod srpski koji nije ničijom milošću došao na svet nego se iz svoje ljuske rodio, pokazao i dokazao svoju krvavu nezavisnost od rešenja diplomatskih stolova. Srpsko ime? Odavna, već stotinama godina, nije fikcija, ni oznaka naroda koji ne zna sebe, koji ne može da u istoriji potvrdi svoj razlog postojanja. Državnost Srbije? Bila je realna, bila je postignuće i slobode i reda, bila je vraćanje na posao kulture, na počimanje čoveštva iznova. Pukovske zastave? U svetilištu su, nisu u muzeju, bile su stvarno u onoj borbi kojoj su namenjene, tuda su ih pukovi proneli, pukovi koji su znali zašto daju sebe, a zašto zastavu ne daju. Ko to može oteti? Ko te stvari može uništiti? Ako sam ih sa suzama poklonio Jugoslaviji, one nisu prestale biti moje. Srbija postoji u meni. Nisam dao Srbiju u zamenu za Jugoslaviju, nego sam najboljim sadržinama Srbije ispunio Jugoslaviju.

Ime, država, zastave nisu dati ni za šta drugo no da se njima, tim velikim sadržinama, najboljim sadržinama, ispuni nova šira zajednica, ali narodna zajednica i zaista zajednica. Da se novom stegu da krv, sok, iskustvo i prestiž, dostojanstvo, čast koja je pod starim zastavama skupljena. Dao sam ih pod usovom da dobijem i od Hrvata i od Slovenaca njihov najbolji udeo. Sve što oni mogu dati. Istom prirodnošću neka i oni idu do kraja na tom putu. Nisam ni svoju krv, ni svoje pobeđe izračunao u ciframa i ne tražim ni njihov prinos u ciframa. Neka je i tako da najstariji brat povuče i najviše od tereta. Ali svoje davanje ni u istoriji ni u sadašnjosti nisam zamislio kao etiku kojoj nasuprot sme da stoji smišljena ili nagoniska sebičnost. Navikao sam i na podvalu i na zulum, ali od Turaka i od Austrije – ne od braće. Imam sačuvane živce da izdržim dugo dok se oni ne snađu, ali ako baš mora biti, ja ću se vratiti na Srbiju, ja imam na šta da se vratim."